

Petőcz András

A hajléktalan Isten

*A szállóra eljött megint az Öreg,
májfoltos kezében műanyagpohár,
suttoják, ő, aki a fiát keresi,
s ő miatta olykor visszajár.*

*Fehér szakállá van, loboncos haja,
nem láthatsz rajta különlegest,
bakancsát a vaságy mellé teszi,
s elnyugszik, hogyha leszáll az est.*

*Mondják azt is, hogy mindenható,
hogy ő lesz, aki mindenkin segít,
ha majd nagy lesz itt a baj.*

*Nem tudom, hogy igaz-e mindez,
de tény, hogy a léptei alatt
recseg a padló, omlik a talaj.*

Az uccánkban, minden éjjel

*Az uccánkban, minden éjjel,
különös koboldok lesik az Istent,
hátha arra járna.
Kés van a kezükben, meg füstölgő,
büdös petróleumlámpa.*

*Kihalt már ilyenkor itt, ez
a környék, legfeljebb egy sárga taxi
mutatja, hiába
mindenha akarat, nem érkezett
még el hozzánk az öröklét.*

*A koboldok még a neten
is kutakodnak, nem tudják, mit hoz majd
az Isten nélküli*

*holnap, ezért is oly nyugtalanok:
sietős nagyon a dolguk.*

*Senki nem féli, senki nem
szereti. Telefon zörren meg olykor
sötét, sűrű csendben
a kihalt ucca mélyén, jelezve,
éppen esemes érkezett.*

*Az uccánkban, tegnap éjjel,
különös koboldok lesték az Istenet,
vérbosszúra várva.
Kés volt a kezükben, meg füstölgő,
bűdös petróleumlámpa.*

Imádság Párizsban

Somlyó Zoltánnak

*Ismét engem vár a rue du Chat Qui Peche,
örökké azt kérem, Istenem, vezess,
ne legyen bennem indulat,
amin az ellenem mulat.*

*Párizs hajnalban levetkezik,
hűvös habokba merítkezik,
leányok dalolnak utcahosszan:
volt úgy, hogy én is daloltam.*

*Mennyire gyönyörű ilyenkor a város!,
tavaszi-hajnali-tántorgásos,
korán van még, tán csak három óra,
Istenem, vezess a jóra.*

*A Szajna-parton lépegetek éppen,
megszédülök a járdaszegélyen,
a szürke kövek békevirágok,
bókolnak, ahogy botorkálok.*

*És béke köröttem a hajnali ég,
azt kérdem, Istenem, szeretsz-e még,
megversz-e, Isten, hogyha rossz vagyok,
ha tékozlom a napot.*

*Ha megversz is, Isten, reám te vigyázol,
messze jövődben mindenik meggyászol,
elbújtat majd engem a rue du Chat Qui Peche,
ha az elmúlás keres.*

A zsolttárolvasó monológja

*Valami eldurvult, valahol, valahonnan.
Mindenik világból végleg kikoptam.
Körülvesz itt a csend.*

*Volt egy mozdulata, valaha, valakinek.
Most csak a lábamban ráng az ideg,
miközben térdepelek.*

*Mégis megvagyok, és őrzöm magamban
tudat alatt, valami rejtett könyvtár
rejtett dokumentumában még őrzöm
azt a mozdulatot, azt a legelső gesztust.*

*És egyszer előjön, lehet sokára,
és emlékezem majd a mosolyára,
és meglátom ismét, ahogy feldereng,
azt a régen volt, egykori textust.*